

בא א מ"י פ"ו מה' שנת ה'תש"א סמך
לפני סמך
בב ב מ"י פ"א מה' טומאת נדבט ה' ב:

רבינו חננאל

תנן התם בחולת מסכת נגעים מראות נגעים שנים שהן ד' בהרת עזה כשלג. שניה לה כסדר ההיכל. שאת כעמר לבן. שניה לה כקרום ביצה ואמרין הא מתניתא דלא כר' עקיבא דאמר מראות נגעים זו למעלה מזו. דאם כן טיהרת סיד ההיכל מלצרף דבהדי מאן גרסינן. כלומר שיעור הבהרת כדתנן רפ"ו ונגעים כגרים הקולקין מרובע מקום הגרים תשע עדשות. מקום עדשה ד' שערות נמצאו ל"ו שערות. עתה אם תהיה בהרת כחצי גרים ותציה כסדר ההיכל אינה מצטרפת לדברי ר' עקיבא דאמר זה למעלה מזה שהרי השאת למעלה מן הסיד של היכל הוא. תצטרף הסיד בהדי שאת לאו תולדה דשאת היא. ואקשינן אי הכי נימא כקרום ביצה נמי בהדי מאן גרסינן בהדי שאת הוי סיד עדיף מיניה. בהדי סיד תרתייהו תולדות ניהו.

מי דא עסקין דמעיי' ב'. ואם תאמר ומאי שנה דתני תולדה דהוצאה משאר תולדות של אבות תימנה דקמני סיפא הרי אלו מ' אבות מלאכות חסר אחת משמע דלא תני שום תולדה וי"ל דודאי המוציא מרשות לרשות עיקרה לא תנא אלא משום הוצאה אלא דכילל הכנסה דרך קצרה ור"ת פ"י משום דהוצאה והכנסה גרועות הן והוי מידוש תנא לה להכנסה לחודה בזה:

וקמפרש הבנסות א"א"ת. ריב"א לא גרס לאתגר דנלא לאתגר מוכח שפיר דלא מניין לאשטוי' ב' שהן ד' בפנים וכן נחון בלא הכנסות ומיהו לפי מאי דפרישית לעיל גרס ליה שפיר: **רבא** אמר רשויות קתני. פ"י בקו' בפ"ק שבט (דף ב'): יליאות השבת שמים כלומר שמי רשויות רשות הרבים ור"י ועל ידיהם יש לך ד' איסורים בפנים וד' בחוץ ולפירוש לא ה"ל למיתני וז' שהן ארבע בחוץ דברי רבא אחר רב אשי מפרש ר"י דה"ק גרשויות שבת ב' חייבים שהן ד' בפנים וב' חייבים שהן ד' בחוץ: **רבא** אמר. יש שמוחקים רב אשי בחיובא דלעיל דתנא הכנסה הוצאה קרי לה דהש"ס לא היה קובע אלא רבא אחר רב אשי דכיוס שמת רבא נולד רב אשי' ואין למחוק בשביל כך דמילתא דרבא לא קאי לתרתי קושיות ורבא לא בא אלא ליישב דמתני' דקמני יליאות ולא קתני הוצאות דליאות משמע מוצאות ומנוצאות דהיינו רשויות והש"ס קבעה כאן משום דבהדי מיתרנא פירכא דהיא יליאות קמני מדע דאי בא לתרץ מי דוחקו לומר כן הא ע"כ תנא הכנסה הוצאה קרי ליה מההיא דהמוציא מרשות לרשות: **שנים** שהן ד' בהרת ב'. סדר לנגויות שלג אמר לכן סיד ההיכל וקרום ביצה והיה נראה לומר דכל למעלה משלג בכלל ועד שגל ככלל אמר ומסיד ועד אמר ככלל סיד ומקרום ועד סיד ככלל קרום והיה אחי שפיר הא דתנן במסכת נגעים (פ"א משנה ד) ע"כ מראות דהכרה מראות נגעים יש אצל אין לחלקם לענין יצירה אלא לארבעה אצל קשה דהיינו פריך לקמן ויאמרו מקרום ביצה ולמעלה טמא ומצטרף איך היינו מחלקים אותן ל' מראות הללו והאין הייתי יודע סדר יצירות אס לא מנאס לך נראה דאין דרך הגעג לבא אלא ב' מראות הללו ואין מראות אחרות צינתיים וכן פירש בקונו' בסמוך וע"כ דחשיב במסכת נגעים חשיב פתי' או נגעי בחים ובגדים כדפי' במתני' ומיהו אפשר שכל אחד יש כמה מראות שיש שלגים לבנים זה מזה וכו' מראה שלג וכן אמר לכן נקי כן יומו דמפרש לקמן לכן מנאס אחר והלא מראה אמר כן סיד וקרום אצל לעולם לא יבא הגעג כ"א ב' מראות הללו: **שאת בצמר** א"ב. הש"ס מקצר ומדלג דר"מ דאמר בריש מסכת נגעים שאת כקרום ביצה שניה לה כמר לכן ונראה דלמר לכן דר"מ לא איירי בנקי כן יומו כמו חכמים אלא אמר שאינו נקי ושחור מסיד דאין סבירא דלשאת שהיא שחורה מתולת תולדות לבנה מתולדה דבהרת שאת לבנה מכוין: **אם בן טיהרת סיד מלצרף**. תימנה תקשה נמי ליה טיהרת בהרת מלצרף דאי בהדי סיד איכא אמר דעדיף מסיד ואי בהדי אמר לאו מיניה הוא ובקונו' פירש דבהרת ושאת שמצטרפים כדדרשין

ב' דתנן "המוציא מרשות לרשות חייב מי לא עסקין דקא מעייל עיולי וקא קרי ליה הוצאה ודלמא קא מפיק מרשות היחיד לרשות הרבים אם כן ניתני המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים מאי מרשות לרשות דאפילו מרשות הרבים לרשות היחיד וקא קרי לה הוצאה ושעמא מאי תנא כל עקירת חפץ ממקומו הוצאה קרי לה אמר רבינא מתניתין נמי דיקא דקתני יציאות שבת שמים שהן ארבע בפנים ושמים שהן ארבע בחוץ וקא מפרש הכנסה שמע מינה רבא אמר רשויות קתני רשויות שבת שמים: **מראות נגעים** שנים שהן ארבעה: "תנן התם "מראות נגעים שנים שהן ארבעה: "בהרת עזה כשלג שניה לה כסדר ההיכל" וישאת בצמר לבן שניה לה כקרום ביצה: "א"ר חנינא מאן תנא מראות נגעים דלא כר' עקיבא דא"ר ר"ע כיון דאמר זו למעלה מזו וזו למעלה מזו א"כ טיהרת סיד היכל מלצרף בהדי מאן ליצרפיה ליצרפיה בהדי שאת איכא שאת דעדיפא מיניה ליצרפיה בהדי סיד לאו בר מיניה הוא הא

גרסינן. ולא גרסינן שנים שהן ארבעה דכילי עלמא הכי אית לכו. אלא הכי קאמר מי שנה משנה זו בלשון אבות ותולדות דלא כר' עקיבא דאי כר' עקיבא כיון דאמר לקמן [ו] מראות נגעים זו למעלה מזו וזו למעלה מזו השלג והאמר והסיד וקרום ואמרין לקמן [ש] סבסדר משנתן הן מצטרפים זה לזה ואין אחד מצטרף לגבוה הימנו שמי מעלות אלא מעלה אחת: **אס כן**. דהוא שאלו בלשון אבות ותולדות: **טיהרת**. מראה הסיד מלצרף דמתניתא לסיד שניה לבהרת ולא תניא נמי שניה לשאת והרי אף משאת היא פחותה ש"מ סבירא ליה לתנא דלא בת מינה דשאת היא ולא מצטרף בהדי ומהשתא בדי מאן מצטרפין ושאת וקד קאמר לא ליצרף לסידי והכי אמרין בת"כ בבהרת ושאת דמצטרפין והיה מלמד דמצטרפין זה עם זה אצל השאת דמחלקת תולדה לזו ותולדה לזו סבירא לן שאין מצטרף כל אחד אלא עם אציו: **אי הכי**. דאית ליה לר"ע דלא מצטרפין לגבוה ממנו שמי מעלות: **קרום של ביצה נמי**. אמאי לא קשיא לך? בהדי שאת א"כ בהדי שאת אציו איכא סיד דעדיף מיניה הרי השאת גבוה שמי מעלות: **בהדי סיד**. לאו בר מיניה הוא (ו) שאינה תולדה לאז אחד. ומשנינן הא

ב' דתנן "המוציא מרשות לרשות חייב מי לא עסקין דקא מעייל עיולי. דעל כרחק קיימא לן נמי בזה דחייב וקרי ליה המוציא: הוצאה קרי לה. (ב) שמוציאה ממקומו: **מתני'** במסכת שבת [ב] דייק דהכנסה קרי יליאה דקאמר יליאות השבת שמים וכו' ופירש הכנסה לאלתר דקתני התם [ב] כי"ל העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית דהיינו הכנסה: **תנן הפס**. במחלת מסכת נגעים: (א) שנים שהן ארבעה. מראה לשון זכר הוא להכי תנן להו בלשון זכר כדכתיב (ויקרא כ) מראה הגוה סביב הוא מראה דמות כבוד ה' וגו': **שנים**. כחובין שאת ובהרת (דספחת אינו שם נגע כדלקמן) אלא לשון טפל לאחרים: **שן ארבעה**. יש לך לרבות להם ב' תולדות מרובא דספחת כדלקמן: **בהרת עזה כשלג**. עזה לבנה ביותר ולקמן [ו] מפרש מנא ליה: **שנים להכסיד ההיכל**. דע"ג דלמר לכן עזה לבנויות מסיד על כרחק שאת שהוא אצל קרום אל לבנויותו של צהרת הוא אלא שגבוה ממנו מעט מתוך שאינו לכן כמוהו וכל דבר שחור נראה גבוה מן הלכן ולפיכך נקרא שאת. והשניות שנתרבו להם סיד וקרום ביצה והסיד לכן הן הקרום ולמעלה מן הקרום אינו נגע אלא צוהק וטהור הוא ושני מראות של תולדות הלבנה לאז הלכן ו"הגבוה לאז הגבוה הלכן סיד לבהרת וקרום לשאת וריבה כחובין את התולדות להצטרף עם אצותיהם (ב) לנגעים שהוא שיעור נגע: **מאן תנא מראות נגעים** גרסינן. ולא גרסינן שנים שהן ארבעה דכילי עלמא הכי אית לכו. אלא הכי קאמר מי שנה משנה זו בלשון אבות ותולדות דלא כר' עקיבא דאי כר' עקיבא כיון דאמר לקמן [ו] מראות נגעים זו למעלה מזו וזו למעלה מזו השלג והאמר והסיד וקרום ואמרין לקמן [ש] סבסדר משנתן הן מצטרפים זה לזה ואין אחד מצטרף לגבוה הימנו שמי מעלות אלא מעלה אחת: **אס כן**. דהוא שאלו בלשון אבות ותולדות: **טיהרת**. מראה הסיד מלצרף דמתניתא לסיד שניה לבהרת ולא תניא נמי שניה לשאת והרי אף משאת היא פחותה ש"מ סבירא ליה לתנא דלא בת מינה דשאת היא ולא מצטרף בהדי ומהשתא בדי מאן מצטרפין ושאת וקד קאמר לא ליצרף לסידי והכי אמרין בת"כ בבהרת ושאת דמצטרפין והיה מלמד דמצטרפין זה עם זה אצל השאת דמחלקת תולדה לזו ותולדה לזו סבירא לן שאין מצטרף כל אחד אלא עם אציו: **אי הכי**. דאית ליה לר"ע דלא מצטרפין לגבוה ממנו שמי מעלות: **קרום של ביצה נמי**. אמאי לא קשיא לך? בהדי שאת א"כ בהדי שאת אציו איכא סיד דעדיף מיניה הרי השאת גבוה שמי מעלות: **בהדי סיד**. לאו בר מיניה הוא (ו) שאינה תולדה לאז אחד. ומשנינן הא

(א) שבת ע"ג. (ב) נ"י יעב"ד דקא רבי' בס"א. (ג) נגעים פ"א מ"א שבת [ב] ד' שבת נ"ד. (ד) דפרי"י הירושלמי במגן. (ו) ושיך לעיל במשנה. (ז) ויקרא [ב] (ח) וק"ו. (ט) [שם]. (י) כי"ל מלפני. (כ) ולקמן [ו]. (ל) כי"ל וטעם. (מ) ומה"ל חזרע פ"א [ב]. (נ) כי"ל ליה. (ס) [שם]. (ע) [שם] דשבת ב' ד"ה רשויות קתני. (פ) וליאותא בקדושין ע"ג.

הגהות הב"ח

(א) גמרא אמר רבא מאן תנא מראות נגעים: (ב) רש"י ד"ה הוצאה וכו' שמוציאה: (ג) ד"ה לאו תולדה דריבה הוא דהא וכו' במ"כ דבהרת ושאת דמלצרפי דבהרת וכו': (ד) ד"ה נגעים וכו' שאין נגעים תולדה לאז:

גליון הש"ס

גמ' תנן התם מראות נגעים. דבר בסוגיא זו במשנת דברי ריב"ז ס"י כ"ה:

מוסף רש"י

המוציא מרשות לרשות. קחשיב מנין אבות מלאכות פריך כלל גדול. ושבת ב'. מי לא עסקין דקא מעייל עיולי. דהא על כרחק אהכנסה נמי חייב דקמני מתני' העני חייב וקמני המוציא. ששם. מתניתין נמי דיקא. דהכנסה נמי קרי הוצאה. ועל כרחק לא מצינו מפרש לה דליאות למדידיו קאמר. ומאי שהן ארבע חייבי וטעור. דהא מפרש הכנסה ברישא דקתני כי"ל פשט העני את ידו לפנים דהיינו הכנסה וקתני לה בשירושא דליאות. אלא הכנסה נמי קרי לה הוצאה (שם). רבא אמר. דקשיא לך לישנא יליאה בין האז בין הפס רשויות קתני. רשויות שמים. רשות היחיד ורשות הרבים. שהן ארבע בפנים כו' כלומר ועל ידיהם יש לך ארבע איסורים בפנים ובגדל בחוץ. ומה לחיוב ומהן לפטור. וההיא דשערות כולו למיזבא דלויקומא (שם).

(6) [תוס' דנעיס פ"ה]
(7) [ערכין ג, א] (8) [ויקרא יג, א]
(9) [בכורות יז, א] (10) [ושל]
(11) [למטה לו הוא]
(12) [דקאמריין יע"ז, א] (13) [ושל]
(14) [תוס' ערכין ג, ד"ה]
(15) [דמסכין]

תורה אור השלם
1. ולשאת ולספחת
ולקבצת: ויקרא יד, ו

הגהות הב"ח

(6) נפרא ליה ודחנן ר'
עקיבא: (7) רש"י ד"ה
ואם לאו וכו' היה שיפרש
מה הוא שאל: (8) ד"ה
פסוק מעורב: והוא:
(9) תוספתא ד"ה כל וכו'
שאלין ישראל בקי עמי
דאם:

האי מאי בשלמא בלא סיד קרום בינה לא קשה. ולשאת ולספחת כתיב משמע לשאת ולספחת ולנטפל עמה ש"מ דרבי לה רחמנא טפילה וטפילה כל שהוא במשמע ובלנד שיהא ממראות נגעים:

ואף ע"ז דמנחם מ"ה טובא. וס"ל לר"ע דלשאת רבי לזהרת

לא רבי דהא ספחת בשאת הוא

דכתיב הלכך שאת הוא דמטורפא

לזהרת דסמוכה לה וכתיב ויהי

מלמד שמטורפין סיד לשאת ממילא

דהא דמיא לה וכן קרום לשאת

דספחת בשאת כמיא ורבי לה תולדה

חו למעלה מזו דר' עקיבא בסיד

ושאת וזהרת מימוקס: **אלא סיד**

הסביל. כי מפלגת להו בתרתי מיני

זו תולדה לזו וזו תולדה לזו: **קשיא.**

היאך ינטרף בהרת לסיד ותולדותיו

לרבי עקיבא דלית ליה זו למעלה

מזו דהא ליכא למימר לרבי עקיבא

דכי היכי דליתרביא טפילה לשאת

משמעותא איתרביא טפילה נמי

לזהרת מדרשא כדלמך לקמן לרבנן

דא"כ זו למעלה מזו דרבי עקיבא

היכא איתיה אבות ותולדות הוא

דאיכא ואין צהס צירוף אלא לגבוה

ממנו שתי מעלות: **והיכא שמעינן**

לית לר' יהושע ע"ז ע"ז ע"ז ע"ז

לצירוף: יהושע בנו של ר' עקיבא.

הוא יהושע בן קרחא שר' עקיבא

קרח היה כדלמך צנכורות (דף נח).

חזן מן הקרח הזה: **מפני מה כו'.**

דמפרש נבי ואיל יאמרו מקרום

כו': **ואם לאו מה יאמרו.** מחזר

היה (י) שמפרש מה הוא שאל: **יאמרו**

מקרום בינה ולמעלה טמא. אחר

שאין לנו חלוק במראות לזון למעלה

מקרום בינה אלא ד' מראות הללו

יאמרו כל מראה לזון שהוא מקרום

ולמעלה טמא דקיימא לן (פסחים

דף ג:) לעולם ישנה אדם לתלמידו

דך קצרה ולמה הזכירו שמותן:

אמר לו לומר לך שמטורפין זה עס

זה. לכן שנאמר וסידרו לומר לך

שקדר זה משנתן וכך דרך צירופם.

ועדיין אין אנו יודעין בזה סדר

הוא שונה אותן ומתשבות בנו אנו

באין ללמוד: **אמר לו ויאמרו מקרום בינה ולמעלה טמא ומטורפין**

זה עס זה. ומתשבותו אנו למדין סדר משנת אביו: ואילו **מסיד**

ולמעלה לא קאמר ליה. יאמרו מקרום בינה ולמעלה טמא ומטורפין

ומסיד ולמעלה טמא ומטורפין. שמע מינה שמיע ליה מיניה כולוה

צהדי שאת שמטורפין עליון אחד לשתי תולדות דאי סלקא דעתך

משנת אביו כסדר משנתו תולדה לזהרת סיד ותולדה לשאת קרום

בינה הכי הוה ליה למימר יאמרו מקרום בינה ולמעלה טמא

ומטורפין מסיד ולמעלה טמא ומטורפין ומדיהצין עליון לסיד בפני

עצמו ועליון לקרום בפני עצמו ממילא שמעינן דמטורפין דקאמרי רבנן כל חד לעליון שלו אמרי והא מסכרא ידעינן דעליון של סיד שלג

שלי קרום אמר דכיון דאין חלוק מראות בלזון מקרום ולמעלה אלא ד' אלו וצקרא תרי כתיבי והכחז מעיד שזהרת לזנה דלקמן [ע"ז] והשאת

קרויה לה כמשמעה גבוהה ממילא כי יהבת תולדה לזה ותולדה לזה מראה הסיד תתן לזהרת ומראה הקרום תתן לשאת שאם באתה

ליתן מראה סיד לזמר מפני שהוא קרוב לה למי תתן מראה הקרום הכי הוה ליה למימר ולא הוה ליה למימר יאמרו מקרום ולמעלה

טמא ומטורפין דאי הוה תני הכי לא הוה סלקא דעתך לחלק תולדה לזה ותולדה לזה ומדאזכריה הכי ש"מ שמיע ליה שאין תולדה לזהרת

אלא עליון אחד לשתי תולדות והלכך על כרחך הוא שאת דרבי ליה רחמנא טפילה וסדר משנתן דקא"ל שנשית כסדר צירופן הכי קא"ל

זו למעלה מזו נשנו שלג והנמר והסיד וקרום ומטורפין שלג עס הנמר והנמר עס הסיד והקרום דהא ליכא למימר דשמיע ליה מיניה

שמהין תולדה לשמהין דהא מהיכא תמי שיהא הקרום מטורפ שלג לא כסדר מעלות ולא מן המקרא אלא ודאי צהדי שאת שאת הוא דשמיע

ליה מיניה דמטורפין דרחמנא יהצינהו ליה טפילה ואלא לשאת ולכן השיצו יאמרו מקרום ולמעלה טמא ומטורפין והכל יודעין

לצירוף מראה דאמרי לדומה (הוא לו דקאמרינן וכל מה שאדם יכול להצין מסדר משנתן כזהרת שמותן היה מצין מאליו שאין לך אדם

מסדרן אלא כסדר שהן שונים עכשיו: **ודלמא שאם וסולדסה בהרת וסולדסה.** שמיע ליה והכי נמי קא"ל יאמרו מקרום ולמעלה מסיד

ולמעלה ומתא הוא דלא קפיד למיחשז ולמילא כי ריכלא: **משל דרבי עקיבא.** סדר צירופן: **פסוק.** מעורב (ו) הוא נגע לזן אדמדם

הכחז בתורה [ויקרא יג] דמדקאמר שנפלו לתוכו טיפי דם מכלל דכפתור קאמר: **שבוה ושבוה.** על כרחך על ראשון ושני קאמר שכן

שון משנה והכי קאמר אדמדם שצראשון ושני סימן פתיכת אדם שבהם נכרת כמקום אחר כגון טיפת דם כחלז ומראהו לא

אדם וכן לזן אלא כיין המזוג וסביבותיו לזן: **אלא שאדמומיתו של שלג עס.** כלומר לזנה משל סיד ושל סיד דיהה הימנה

ומדקתני הכי כפיפא שמעינן לרישא דשבוה ושבוה דקאמר בשלג וסיד קאמר. אלאה סדר משנתו של רבי עקיבא סיד אחר שלג:

האי מאי בשלמא בלא סיד היכל קרום

ביצה לא קשיא דאע"ג דקרום ביצה מתתאי

דשאת רחמנא אמר יולשאת ולספחת ספחת

טפילה לשאת אע"ג דמנחתא מיניה טובא

אלא סיד היכל קשיא אלא מחזורתא מתניתין

דלא כרבי עקיבא והיכא שמעינן דרבי

עקיבא זו למעלה מזו אילימא מהא דתניא

"אמר רבי יוסי שאל יהושע בנו של רבי

עקיבא מרבי עקיבא מפני מה אמרו מראות

נגעים שנים שהן ארבעה אמר לו ואם לאו

מה יאמרו יאמרו מקרום ביצה ולמעלה טמא

אמר לו "לומר שמטורפים זה עם זה אמר

לו ויאמרו מקרום ביצה ולמעלה טמא

ומצטרפין זה עם זה אמר לו "לומר לך

"כל בהן שאינו בקי בהן ובשמותיהן אינו

רואה את הנגעים ואילו מסיד היכל ולמעלה

לא קאמר מדלא אמר ליה ש"מ דשמיע ליה

לר' עקיבא דאמר כולוה לכהדי שאת

מצטרפין ודלמא שאת ותולדתה בהרת

ותולדתה אלא מדרבי חנינא דאמר ר' חנינא

משל דרבי עקיבא למה הדבר דומה "לארבעה

כוסות של חלב אחד נפלו לתוכו שתי טיפין

של דם ואחד נפלו לתוכו ארבע טיפין של

דם ואחד נפלו לתוכו שמונה ואחד נפלו

לתוכו שתיים עשרה טיפין ואמרו לה ידוש

עשרה טיפין שכולן מראות לזון הן אלא

שזה למעלה מזה וזה למעלה מזה יאמרו

דשמעת ליה לרבי עקיבא בפתוך בחלוק מי

שמעת ליה וכי תימא כי היכי דשמעת ליה

בפתוך הכי שמעת ליה בחלוק ובפתוך גופיה

מי שמעת ליה (6) והתניא רבי עקיבא אומר

אדמדם שבוה ושבוה כיון המזוג במים אלא

של בהרת עזה כשלו ושל סיד דיהה הימנה

ואם

כל בהן שאינו בקי בהן ובשמותיהן ב'. כשאין ישראל (7) חכם

עמו דאם ישראל בקי עמו אפי' כהן שוטא אומר לו ישראל

אומר טמא והוא אומר ישראל בקי היינו דמסכרו ליה וסביר כדלמך

צריש ערכין (דף ג.) וזש) ואם תאמר ומה לנו לזה ישראל הואיל

יש עס ישראל אחר המסכרו ויש לומר כגון שהמסכר עניו כהות

ואינו יכול לראות: **ואחד נפא לתוכו י"ב.** כאן לא כפל טיפות

משום דכבר נפלו הרבה וצדכר מועט שמוספין עליו ניכר:

ואם

לש שמעינן כל סדר צירופן:

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

אף ע"ז גב דמנחתא מינה טובא. פירש צקונטרס דלר' עקיבא סיד וקרום הוו תריוויהו תולדה דשאת וספחת אשאת קאי ולא אזהרת והא דקצעי צקמוך טפילה לזהרת מנא ליה לרבנן קצעי דלרבי עקיבא אין לזהרת שום טפילה וכן פירש לקמן

וקשיא דהא צקונטרס פירש צעלמו

דלית ליה לר' עקיבא צ' שהן ארבע

וכן נמי מוכח צקמוך דקאמר מפני

מה אמרו מראות נגעים שנים שהן

ארבעה כו' ושנים שהן ארבעה

משמע שמכל אב יולאה תולדה אחת

כמו שנים שהן ארבע דשנת וידעיות

ושנעיות ועוד כיון דלספחת לא קאי

אלא אשאת מיני' לרבות שתי תולדות

לא נרצה לה כ"א סיד אצל קרום

נימא דטהור ועוד דלמך לקמן משל

דרבנן למה הדבר דומה לתרי מלכי

ותרי איפרכי מלכו של זה למעלה

ומלכו של זה ופריך האי זו למעלה

מזו וזו למעלה מזו כו' והיינו כרבי

עקיבא משמע דלרבי עקיבא נמי יש

לכל אב תולדה לכן נראה לפרש

דלר' עקיבא נמי סיד תולדה דזהרת

ואפי"ה אין מצטרפת עמה הואיל

שגבוהה ממנה שתי מעלות אצל עס

השאת מצטרפת שאין גבוהה הימנה

אלא מעלה אחת והא דקאמר האי

לאו צה מינה הוא היינו אס מתניתין

כו' עקיבא אחי וקרום שיהא תולדה

דשאת מצטרפת עמה ואע"ג דמרחקא

טובא מדכתיב טפי ספחת אשאת

מזהרת מדלל כתיב ולשאת ולזהרת

ולספחתיהס והשאת הא דקצעי

לקמן טפילה לזהרת מנא ליה צעי

נמי לר"ע: **מפני מה אמרי.**

ויאמרו מקרום ביצה ולמעלה

טמא ומצטרפין. פירוש

ויפרשו דמטורפין זה לזה הסמוכים

במעלה אחת דאם לא יפרשו הוה

אמינא דכולוה מטורפי צהדי הדדי

ואע"פ שלא הייתי יודע כל דין צירופן

כגון קרום צהדי נמר צוה לא היה

מושע דהשאת נמי דמי צ' שהן ד'

לא שמעינן כל סדר צירופן:

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

ואם

בב א ב מ"י פ"ה מהל'
טומאת נעט הנכס ג
סמך עשין דלז ועיין צ"ח
וכפשות:
כד ג ד מ"י עס ה' ד:

רבינו חננאל

ורחנן הא לא קשיא
דאע"ג דקרום ביצה
מתחתיו דסיד כלומר
מכחיה מסיד ההיכל.
דחמנא אמר ולשאת
ולספחת ספחת טפילה
לשאת. אלא סיד ההיכל
קשיא. אלא מחזורתא
מחני' דלא כר' עקיבא.
והיכא שמעינן לר' עקיבא
דאמר זו למעלה מזו.
אילימא כדשאל ליה
בריה מפני מה אמרו
מראות נגעים שנים
שהן ד' ולא אמרו
מקרום ביצה ולמעלה
טמא ומצטרפין זו עם
זו וכו'. ודוקת מדלא
אמר ליה מסיד ההיכל
ומקרום ביצה ולמעלה
ש"מ דשמיע ליה מאברה
דבהדי שאת מצטרפי
דבעינן זו למעלה מזו.
דלמא לא אמר הכי.
אלא שאת ותולדתה דהוא
קרום ביצה והוא הדין
לבהרת ותולדתה דהוא
סיד ההיכל אלא (מדתניא
המזוג שבוה ושבוה כיון
המזוג במים. אלא של
שלג עזה ושל סיד דיהה
הימנה ואמרי) [מד"ח]
דאמר ר' חנינא משל דר'
עקיבא למה הדבר דומה
לד' כוסות של חלב אחד
נפל לתוכו שתי טיפות
דם ואחד נפל לתוכו ד'
טיפות דם כו' עד שכולן
מראה לזן הן אלא שזו
למעלה מזו. ורחנן יאמרו
דשמעת ליה לר' עקיבא
זו למעלה מזו בפסוק.
פי' במעורב. בחלוק.
כלומר כשאני מעורב כי
שמעת ליה הכי. ואפי'
בפתוך גופיה מי אית
ליה האי סבירא. והא
תנן בתחלת מסכת נגעים
ר' עקיבא אומר אדמדם
שבוה ושבוה כיון המזוג
במים אלא של שלג עזה
ושל סיד דיהה הימנה.

מסורת הש"ס

או כבהמה טמאה וגו'
טמא או כנבלת חיה טמאה
אינו אלא בטומאת מקדש
ותו בו כי יחללוהו. ופרקינן
קרבן עולה ויורד ליחייב.

(א) נראה ש'ל' ואם אינא של שאת דעה הימנה הוה ליה כו'. (ב) אולי 'ל' ושמויה פי' בלאומיהם בדמרגנמי בקדחתו בשחוקיהם. (ג) אולי 'ל' במחלתי דמירי באכילה דאמקש קודש וכו'.

